

Z d ô v o d o v:

Podľa zisteného skutkového stavu obžalovaný M. G. v auguste 1932 na povale svojho domu našiel zlaté dámske náramkové hodinky a detský zlatý náhrdelník; tieto veci si ponechal a snažil sa speňažiť, ačkoľvek pozdejšie sa dozvedel, že pochádzajú z krádeže a že si ich tam ukryli jeho vlastní synovia. Súdy nižších stolíc čin obžalovaného kvalifikovali ako prečin bezprávneho privlastnenia podľa § 365 tr. zák., hľadiac k tomu, že obžalovaný tieto veci do 8 dní ani úradu ani vlastníkovi neodovzdal. Zmätočnou sťažnosťou, uplatňovanou podľa bodu 1 b) § 385 tr. p., domáha sa verejný žalobca, aby čin obžalovaného bol kvalifikovaný ako zločin ukryvačstva podľa § 370 tr. zák. Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu neľze odopreť oprávnenie. Obžalovaný, ačkoľvek sa dozvedel, že v jeho dome ukryté veci jeho vlastné deti ukradly a tam ukryly, napriek tomu tieto veci, aby dosiahol majetkového zisku, so zločinným úmyslom aj naďalej uschoval, ba pokúsil sa ich aj pre seba speňažiť, ktoré jeho jednanie vyčerpáva všetky náležitosti ukryvačstva v smysle § 370 tr. zák. Mýlil sa tedy vrchný súd, keď čin obžalovaného kvalifikoval — rovnako ako prvostupňový súd — ako prečin bezprávneho privlastnenia podľa § 365 tr. zák. Súdy nižších stolíc však nezistili skutočnosti, ktoré sú potrebné pre posúdenie otázky, či čin obžalovaného má byť kvalifikovaný ako zločin ukryvačstva podľa § 370-I. tr. zák., lebo nezistili okolnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, mal-li obžalovaný vedomosť o tom, že jeho deti dotyčnú krádež spáchaly, vlieznuvši do uzamknutého bytu poškodeného (tedy spôsobom uvedeným v § 336 bod 3 tr. zák.), to je, že veci sa dostaly z l o č i n o m krádeže do ich rúk. Pokiaľ tedy súdy nižších stolíc nezistili uvedené skutočnosti, nehľadely na také skutočnosti, na ktorých závisí možnosť použitia príslušného ustanovenia zákona. Ponevác však najvyšší súd v dôsledku zásady 3. odst. § 33 por. nov. tieto skutočnosti sám zistiť nemôže, lebo je povinný vziať za základ svojho rozhodnutia tie skutočnosti, ktoré vrchný súd uznal za pravdivé, — preto pokračoval z úradnej moci podľa 1. odst. § 35 por. nov., zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc a uložil súdu prvej stolice, aby znova vo veci jednal a rozhodol. V dôsledku toho bola zmätočná sťažnosť verejného žalobcu odkázaná na toto rozhodnutie.

Čís. 4911.

Porušení předpisu § 265 tr. ř. je zmatkem čís. 11 § 281 tr. ř.

Zmateční stížnost, uplatňující opomenutí předpisu § 265 tr. ř., je však neodůvodněná, přihlíží-li rozsudek ve skutečnosti k onomu předpisu, třebaže se ho výslovně nedovolává.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1934, Zm I 535/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 10. května 1933, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na zločinu vyhnání plodu podle §§ 5, 144 tr. zák.

D ů v o d y:

Stěžovatelka uplatňuje číselně důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 c) tr. ř., v pravdě však s ohledem na obsah stížnosti důvod zmatečnosti č. 11 § 281 tr. ř. Zmatečnost rozsudku spatřuje stížnost v tom, že nebylo použito předpisu § 265 tr. ř., ač předmětem rozsudku ze dne 10. května 1933 je čin z ledna 1930 a obžalovaná byla mezitím již odsouzena právoplatným rozsudkem okresního soudu v České Lípě ze dne 13. ledna 1932 do tuhého vězení na 48 hodin. Námitka tato má skutečně oporu v judikatuře, neboť rozhodnutí zrušovacího soudu č. 2310 a 3117 sb. n. s. sdílí názor uplatňovaný ve zmateční stížnosti. Rozhodnutí č. 3958 sb. n. s. se sice od tohoto právního názoru odchýlilo, avšak pozdější rozhodnutí č. 4117 znovu zaujalo dřívější právní stanovisko rozhodnutí č. 2310 a 3117 sb. n. s.

I kdyby se tudíž v zásadě právnímu názoru uplatňovanému ve zmateční stížnosti přisvědčilo, bylo ji přes to v souzeném případě zamítnouti jako neodůvodněnou, neboť nalézacímu soudu při výměře trestu zřejmě neušel předpis § 265 tr. ř., i když se naň v rozsudku výslovně neodvolává. Podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení učinil soud zjištění ze spisu okresního soudu v Čes. Lípě. V důvodech o nepřiznání podmíněného odsouzení soud výslovně zjišťuje, že obžalovaná byla rozsudkem okresního soudu v České Lípě ze dne 13. ledna 1932 odsouzena pro krádež (přestupek krádeže podle § 460 tr. zák.) do tuhého vězení na 48 hodin nepodmíněně a že byla vyslovena ztráta práva volebního. Kdyby si nalézací soud nebyl uvědomil, že oba rozsudky jsou v poměru § 265 tr. ř., byl by vyslovil, že podmíněné odsouzení je v souzeném případě vyloučeno podle § 2 zák. č. 562/19 sb. z. a n. Avšak soud odepřel podmíněné odsouzení z důvodů arbitrérních (§ 1 odst. 1 zák. č. 562/19 sb. z. a n.), jak z odůvodnění výroku jasně plyne. Mimo to uložený trest 3 měsíců těžkého žaláře i s připočtením trestu 48 hodin tuhého vězení zůstává hluboko pod spodní hranicí zákonné trestní sazby § 145 druhá věta tr. zák. (1 rok těžkého žaláře), takže i tato okolnost zřejmě mluví proto, že nalézací soud při výměře trestu k předpisu § 265 tr. ř. přihlížel, i když to výslovně v rozsudku nevyjádřil.

Čís. 4912.

Opilost je stavem vylučujícím zlý úmysl jen, je-li provázena ztrátou pachatelova vědomí o činu nebo takovým jeho zkalením, v němž pachatel nepostřehuje buď vůbec neb aspoň úplně a správně skutkové okolnosti, za nichž jedná, a nemá správné představy o tom, k jakému výsledku směřuje jeho čin.

Oslavování Hitlera (výkřikem »Heil Hitler«) naplňuje po objektivní stránce skutkovou podstatu přečinu podle § 14 č. 1 zák. na ochr. rep., děje-li se buď za okolností, jež nenechávají pochybností o tom, že oslava ta je ve vztahu k podvratným snahám hnutí (strany jím vedené), čelícím